

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Marton Lilly: Ma fényes bál van Meseországban.
Móra Ferenc: Hová lett a fakó.
Beszámoló.
F—6: Kezdődik az előadás.
Bartha István: Három kívánság.
Fábán Gyula: A vadászkastély titka (Begyény).
Elek nagypó: Don Gitárosz, Don Gúnárosz.
A Cimbora barátai.
Ősz Róza: A kis koldus.
Elek nagypó: Az óriás répa.
F—6: Hán-hán urfi...
Elek nagypó üzenetei.
Fejtörő.

1929. FEBRUÁR 28.
VIII. ÉVF.

Ma fényes bál van Meseországban...

Irta: MARTON LILLY.

Hipp, hopp, repül a táltos paripám,
Sietni kell nagyon.
Meseországban bál van ám!

Királylányok, vasorru bábák,
Pajkos kis törpék a táncot járják,
Majd egy királyfi arany palástban...
Meseországban ma fényes bál van.

Itt-ott egy tündér pajzán-vidáman
És csipkerózsák piros ruhában,
Ott a sarokban tíz kobold játszik,
Vörös sipkájuk jól ide látszik.

Oreg anyókák is a teremben,
Oriás, törpe, mind ide lebben.
Tücskök zenélnek, pillék vigadnak,
Már közelg kékje a virradatnak.

Huss! Mind eltűntek, fényük se lángolt,
Meseországban ma fényes bál volt...
(Kolozspár.)

HOVÁ LETT A FAKÓ?

Irta: Móra Ferenc.

Jó embereivel, hív szolgálival, válogatott nagy urakkal a Mátra szeliben vidászgatott egyszer Mátyás király. Úzván a szarvast, délidőben terebély fák árnyékában jóízűen megette a cigánypecsenyét.

— Na most már hunyjunk egyet ebben a szép bársony fűben, urak. — heveredett le ebéd után a király. — Tóbiás mester majd vigyáz a lovakra, amíg mi szundikálunk.

Tóbiás mester olasz tudós volt s az eszével szolgálta volna a királyt, ha olyan nagyon esze-felejtí ember nem lett volna. Pedig mindent tudott az égvilágon, amit könyvből meg lehetett tanulni, csakhoggy mindig máshol járt az esze, mint ahol kellett volna.

Most is úgy belemerült az olvasásba a galagonya bokrok alatt, hogy egy szót se hallott a király beszédjéből.

— Neked szóltam, mester! — kiáltott rá Mátyás. — Van-e kedved bojtárkodni?

Tóbiás mester akkora igent bólintott, hogy az orrára csuszott a hegyes bársony-süveg.

Van, királyom, van. A lovak elolvasgatnak ebben a szép könyvben, én meg ellegelek ebben a szép zöld mezőben.

Az urak elnevezték magukat, aztán c'széledtek aludni. Tóbiás mester pedig meg nem tudta érteni, mit nevetnek most őrajta. Nagymérgesen gubózkodott vissza a könyvébe s ki se bujt belőle addig, amíg napáldozat táján föl nem ébredt a király s össze nem kültöltette az udvari népet.

Gyerünk, urak, gyerünk, mert megfordítják otthon a tányérunkat.

De hát nem mehettek. Tóbiás mester rosszul bojtárkodott: szörin-szálán elveszett a király fakó lova.

— No, nagyeszű Tóbiás, most add elő a tudományodat! — ráncolta össze a szemöldökét Mátyás. — Elveszett a fakó, te felelsz érte.

— Engedelmet kérek. — tette az orrára a mutatóujját Tóbiás mester. — nem veszett az el. Azt mondja az irás, semmi semvész el a világon. Valahol okvetlen megvan a fakó is.

— Sütheted a tudományod. — legyintett a király. — A fakót add elő, vagy utána mehetsz magad is.

Tóbiás mester a válla közé kapta a fejét s elsompolygott fakót keresni. Megzörgetett minden bokrot, megváltatott minden levelet s utójára is összekarmolászva, megtépett gunyában borult a király elé.

— Egy életem, egy halálom, fejemet neked ajánlom, de a fakót nem találom.

— Nem baj no, mester. — esett meg a király szíve az öreg gyámoltalanon. — Én majd felülök a nádor lovára, nádor az országbíróéra, országbíró a tárnokmesterére, tárnokmester a kunkapitányéra, kunkapitány a sereghajtó hadnagyéra, sereghajtó hadnagy a tiedre, te meg hazakutyagolsz gyalogszerrel, s ha elfáradsz, toghatod a lovad farkát.

Már éppen indulóban voltak, amikor egyszer

csak közéjük toppan egy öreg pásztorember. Szür a vállán, bocskor a lábán, görbe bot a kezében, illedelmes köszönés a száján.

— No, mire végzik? — azt mondja. — hazafelé igyekeznek?

— Igyekezniék ám, ha egy kis kár nem ért volna. — feleli rá a király.

— Kis kár nem nagy kár. — azt mondja a pásztor.

— Nono. — feleli a király. — de azért nem tudom, mit szólnál hozzá, ha a te lovad elveszne.

— Akinek nincs, annak nem vész.

— De ha volna és elveszne?

— Keresném.

— Kerestük már azt mindenütt, ahol nincs. — kottyant bele a beszédbe bánatosan Tóbiás.

— Hát ott kell keresni, ahol van. — nézett körül a pásztor. — Meg kell nézni a szarkafészekben.

Szép kerek szarkafészek ringatózott a legmagasabb nyárfa hegyében, arra mutatott föl a pásztor. Tóbiás mester pedig elvihogta magát.

— Bolond lyukból bolond szél fúj. Nem griffmadár a fakó, hogy fára szálljon.

— Meg kell azt próbálni, mester! — ütött a vállára a király, aki egyszerre keresztüllátott a szítán. — Uccu csak föl a fára, nézd meg azt a szarkafészeket!

Tóbiás mester csóváltatta a fejét jobbra-balra. Mégis csak furcsalintta, hogy 3 udvari tudós létere fára másszék. De a király olyan keményen biztatta a szemével, hogy jobbnak látta lerugni a lábáról a bársonybocskort s nekirugaszkodni a fának.

Gólyalábaival egyszerre fönt termett s le is kelepelt csufolódva:

— Légy sincs ebben, nehogy ló volna!

— Nono. — szólt vissza a király. — nézz csak körül abból a fahegyből, hátha látsz valami szépet.

Galgóczi magántanfolyam

Teljes anyagi felelősség mellett előkészít középiskolai magánvizsgákra és érettségire.

BUDAPEST,
VIII. Mária
Terézia-tér 3.

Hát akkorát rikoltott a mester, mint egy esdő sárgarigó.

Ott legel a fakó az érparton, a másik erdőszélen!

Nem telt bele egy harapásnyi idő, már a fakón ült a király. De addig el nem indult, amíg kezét nem szoritott a pásztossal.

— No, öregem, te is okosabb embernek adsz kenyeret, mint Tóbiás mester.

— No, akkor mondanék én még egyet, ha zokon nem esne a szavam. — sodorta kétfelé a bajuszát a pásztor.

— Hallom, bátya, hallom.

— Ammondó volnék, hogy nem a tudós a hibás, aki nem tud a lóra vigyázni, hanem az, aki tudással legelteti a lovat.

— Megint tanultam tőled, jó ember. — bólintott nyájasan a király. — Meg is fizetem érte a tandíjat.

Azzal elővette az erszényét, de biz abban nem volt egyéb egy rézpetáknál.

— Ejnye, ejnye. — nevetett a király — már csak a bicskámát hagyhatom itt zálogba.

Ezüst volt a bicska vasa, arany a pántja, karbunkulus-kővel kirakott a gyöngyháznyele. Azóta se evett a magyar paraszt olyan bicskával szalonnát.

(Szeged.)

BESZÁMOLÓ A NYÁRI VAKÁCIÓRÓL

Kedves Nagypól!

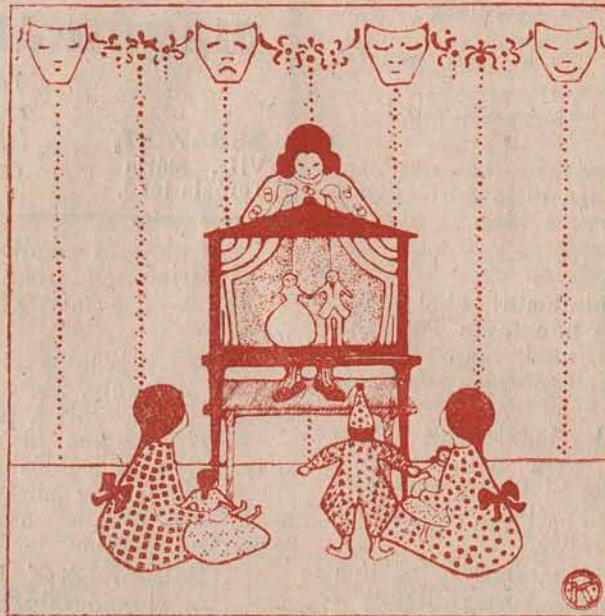
Megpróbálkozom én is egy nyári kirándulás leírásával. Augusztus 15-ikén reggel fél 8-kor indultunk Bályokról a barátommal, hogy Feketeerdőre menjünk. Utunkat megrövidítve az erdő felé indultunk, hol a jó üde levegőtől felfrissülve mentünk tovább. Lassan mentünk, de mégis olyan hamar kiértünk az erdőből, hogy észre sem vetjük. Itt leültünk, kissé megpihentünk, indultunk tovább. Többször nem is ültünk le, amíg a Jenei erdőbe nem értünk. Ide már nem messze van Feketeerdő, fél órai járás után lent vagyunk a szép völgykatlanban, hogy a gyár zugása, zakatolása hallatszik. Délután ¼ 4-kor értünk oda s meg-

pillantottuk a gyárat. Nagyon szép volt az üveg készítés és a tisztogatás. Azt is meg kell írnom, hogy miből készül az üveg. Az üveget készítik békasóból, szódából, hamuszirból. Ezt nagy kemencékbe rakják, összeolvasztják, akkor nagy vaspipákkal kimerítik és felfújják. Egy napig még ott voltam, aztán indultunk haza. Hogy eddig nem írtam, legyen nagypó elnéző. A falusi gyerekeknek nyáron igen sok dolga van. Ez az én nyári beszámoló. Nem tudom, meglesz-e veled elégedve az én drága Nagypókám.

(Bályok, Bihar megye, 1928. okt. 9.)

Kezét szeretettel csókolja:
Szabó István.

KEZDŐDIK AZ ELŐADÁS

Brumburi, brumburi, bum!
Nagyérdemű té cé publikum!
Vagy ha úgy tetszik: té cé közönség,
Szépen ide figyelni tessék,
Mert most olyasvalamit látnak,
Mitől mindnyájan száját tátanak,
Csak megrándítom a drótot,
S elővezetem Muki grófot,
A gróf urat s élete párját,
Kik a csárdást oly szépen járnak,

Hogy olyan szépet én se láttam,
Pedig a világot bejártam,
Heje-huja-hopp!
Galoppolnak szélesebben,
S nincs rá eset, hogy elessen
Sem az egyik, sem a másik,
Meg nem állnak virradásig!
Brumburi, brumburi, bum,
Igy ám, té cé publikum!

E—ó.

HÁROM KIVÁNSÁG

(Az ismert népmese után.)

Irtta: Bartha István.

Szegényes szoba, főzőkemence, pad, stb.

Asszony: (A tüzre rakosgat.) Sajnálom szegény Minyát... S ha előre tudom, hogy ilyen földhözragadt, nem mentem volna hozzá. Minek is házasodik meg az ilyen ember, ha nem tudja eltartani a feleségét?

Na, csak jöjjön haza, majd a fejéhez vagdalom én ezeket!

... Ez a tűz sem akar égni, mint-ha tudná, hogy szegény embernek akarnak főzni a hevénel... Főzni, főzni: igen ám, ha lenne mit? mert bizony üres kamarának bolond a gazd asszonya. Ez azonban még nem elég az idvességhez. (Feláll, körülfordul.) Na, de mit főztek,

édes Istenem? Töprenkedik.) ... Tudom már! Vizleveset főök a Felhágó kutjából. Az uram ugyanis él-hal érte... Milyen pompás, hogy kitálaltam!

Hová is tettem azt a fazakat? Ha jól emlékszem — ide a kemence alá. S né' csakugyan itt is van. S milyen becsületes egerek laknak erre-felé, nálunk! Még ki se csipegették belőle a tegnapi puliszka maradékot! Annál jobb! Lesz egy kicsi süürőség is a vizlevesben. (Oda teszi a fazakat s vissza ül a kicsi székre.)

Minya: (Fáradtan, szomoruan cammog be-felé.) ... Na?

Asszony: Na, mit názol?

Minya: Van-e valami enivaló?

Asszony: (csufondárosan) Hoztál-e valamit, édes uram?

Minya: (vállat von) Én biz'a semmit.

Asszony: Na, lelkem, az ugyan nem sok. Nem szakadt meg belé a derekad.

Minya: Azt gondoltam, hogy te keritesz valamit.

Asszony: „Azt gondoltam“! Hát ki vagyok én, mi vagyok én? „Én“ járjak utánad, hogy azt a vén pókhasadat te'le gyurhassad?

Minya: Ne szavalj „édes anyám!“

Asszony: De bizony (toppant) szavalok „édes apám“! Minek nézed te az asszonyt, he? Azt szeretném tudni!

Minya: Hát soknak nem nézem, az igaz, de feleségnek mégis csak nézem! Ez pedig megér annyit, hogy egy kicsit járj utánam!

Asszony: Jól van, jól, csak ne bölcsekedj... Nem látod, hogy fazék van a kemencén?

Minya: Nétené! Alig veszem észre.

Asszony: Aztán... csak nézz belé. Mi buzog benne?

Minya: (beleszagol) Tán csak nem víz?

Asszony: De mennyire víz, mégpedig a Felhágóból!

Minya: Mindjárt gondolhattam volna. S aztán mit akarsz főzni belőle? leülök. (Leül az asszony mellé.)

SZUNET.

Asszony: Hát... vízlevest, édes uram.

Minya: Na, az pompás lesz. Erre már én is

Asszony: Hát aztán hol csavarogtál egész nap potyára, mi?

Minya: Térültem, fordultam a határban, hátha rám talál a „sült galamb“ s belerepül a számba.

Asszony: S nem talált meg?

Minya: Nem a', hogy a kakas csipje meg a zuzáját.

Asszony: Szégyen, gyalázat.

Minya: Hát te mit csináltál édes feleségem?

Asszony: Nyomtam a padot, nehogy elszaladjon.

Minya: Hasznos munkát végeztél, te is, az bizonyos... Csak ugy nő a gazdaságunk.

Asszony: Ezt már sokszor halottam tőled. Mondj valami újabbat.

Minya: Észbekapva. Élénken.) Abiza! Hallgass csak ide! Hát amint szép lassan jövogetek a Kiserdő felől, észre veszem, hogy a Meggyes-aljánál valami fekete folt mozog az uton. Közeledem, közeledem... Hát uram fia! Tudod-e, mi volt?

Asszony: (Kiváncsian nézi.)

Minya: Egy szép aranyos kocsi... Benne egy szépséges kisasszony! A kocsi előtt négy szép fekete kutya befogva.

Ne féljen a járványoktól

hanem öblögesse minden reggel és este a torkát állott vagy langyos vízzel, amelybe egy kávéskanálnyi

DIANA SÓSBORSZESZ

van beleöntve.

Járványos időben a fertőzések rendszerint a szájüregen és a torkon keresztül történnek, ily módon eredményesen védekezhetik tehát komoly következményekkel járható fertőzések ellen.

Asszony: Eredj már, te bolond. Ki hallott ilyent?

Minya: Bizonyiskötő! Hát nem hiszed? Szin igaz, amit mondok. Tudod, milyen sáros ott az ut — Unoka felé. Bizony a kutyák is megrekedtek; azt se mondták: nyekk. A kisasszony pedig eléggé biztatta őket. Még se birták! El akartam szaladni, mert „rossz lélek“-nek tartottam őket, de a kisasszony utánam kiáltott: — Ne szaladjon kend, atyafi! Inkább segítsen ki a sárból! Kutyá bajom se lesz s még jutalmat is ad! Erre oszt oda mentem s kirántottam kutyástól, kocistól... De kár, hogy nem láttad! Ekkor azt kérdi a kisasszony: Van-e feleségem? Van, mondom... De kár, mondja ő, mert különben, szívesen lenne a feleségem. Aztán, kérdez tovább: Gazdagok vagyunk-e? Mint a templom egere, mondom én. No, ezen egy szikrát se búsuljak, bátoritgat ő, mert a feleségemnek, már mint neked: három kívánságát fogja teljesíteni!... S ezzel... ott hagyott a faképnél.

Asszony: Na, az ugyan jó rászédett téged!

Minya: Majd meglátjuk. Próbálj csak kívánni valamit, édes feleségem!

Asszony: Bárcsak volna egy szál kolbászunk Ezen a jó parázson ugyancsak megsülne! (Éreszkedik a lábos a kolbászszal.)

Minya: (Örömmel.) Nézz csak oda! Ennek fele se tréfa.

Asszony: (Oda ugrik) Hadd lám előbb! (Kiveszi a nagy kolbászt, hogy mindenki láthassa,

majd vissza teszi.) Ez aztán jókor érkezett. (Boldogan.) Ha tudtam volna, hogy így lesz, puliszkát is főztem volna...

Minya: 'sze most se késő!

Asszony: Na, jó! (Sürög ide-oda. Szitát vesz elő; kanapéból lisztet s az asztalon szitálja, majd a fazékba hordja markonként.)

Minya: (Közben fát tesz a tűzre.) De... most már a másik két kívánsággal okosabban bánj. Érted?

Asszony: Értem. (Eltűnődik, hogy mit is kívánjon.)

Minya: Mindjárt veszek két tehenet, meg két lovat... Egy malacot is veszünk... Be jó dolgunk lesz! (Nagyot csap a markába. Pipát a kalap kötőjéről, zacskót a dereka szíjjáról szed elő. Pipáját megtömi s leguggol szénért s közben leveri a lábost.)

Asszony: Szent Isten! Mit csináltál, te?

Minya: (Elképedve, de ostobán.) Hát, itt né.

Asszony: Bár az orrodra nőne! (Hirtelen felkapja a kolbászt s a Minya orrához csapja, ki azt bal kezével szorosan az orránál tartja, mint-ha tényleg oda nőtt volna.) Nesze neked! Lásd, bolond, oda a második kívánság.

Minya: (Orrán a fityegő kolbászszal) Nem megmondtam, hogy ügyelj a nyelvedre, te háripia.

Asszony: Hogy is lehetsz olyan két balláb, ügyetlen?! Te szerencsétlen!

Minya: Ne csármálj már annyit. Inkább csinálj ezzel a kolbászszal valamit...

Asszony: (Felpattanva.) Hát mit csináljak?

Minya: Vedd le!

Asszony: (Vizsgálgatja.) Biz' ez egészen ide-nőtt az orrodhoz.

Minya: (Ordit) Világcsufjává tettél!

Asszony: (Huzogatja a vállait) Nincs más mód: levágom onnan.

Minya: (Dühösen.) Dehogy vágod, dehogy!

Asszony: (Közeledik a nagykéssel.)

Minya: Ide ne közelíts azzal a békanyuzóval ha kedves az életed!

Asszony: Nacsakna! Semmi beszéd!

Minya: (Kínosan elfordul) Jaj, jaj, jaj! Jajajajaj! Nem engedem, hogy a „husombá” vágj... A világ minden kincséért se.

Asszony: Hát jó, hagyjuk ott.

Minya: Azt már nem! Nem akarok én...

Asszony: Dehát, akkor mit tegyünk?

Minya: Még van egy kívánság hátra! Kivánd, hogy a kolbász menjen vissza a lábosba. Akkor megint jó lesz minden.

Asszony: (Csipőre tett kézzel) Ez hiányzott csupán! Volna lelked, hogy az „utolsó” kívánsággal is ilyent kívánjak? Te, cégér!... A jó Isten is megverne érte... (Anyáskodva) Oda-csavarjuk szépen a füled mögé... Még irigyleni fognak!

Minya: (Erélyesen) Asszony, asszony, neked elmentek „házulról”. Azt mondom, lekivánd onnan, mert megtalállok haragudni.

Asszony: Ugy, hát, megtalálsz haragudni? Te, te málészájú! (Nevetésbe tör ki.) Hahaha!

Minya: (Indulatosan, de türtőztetve magát) Te lelketlen, így nevensz te hitese urad baján?

Asszony: Hát mittevő legyek? 'sze ha csak annyi eszed volna, mint egy tyuknak: beláthatnád, hogy „lehetetlenség”, amit kívánsz!

Minya: (Felfortyanva) Mit lehetetlenség! Ha már a két első kívánságodat ilyen semmiségekre pazaroltad, akkor add rá a harmadikat is.

Asszony: (Megfogja a kolbászt) Hát ez neked semmiség!? Na, szépen vagyunk. Minya lelke! Hahaha!

Minya: (Fogcsikorgatva) Jaj, te asszony... ha beléd kapaszkodom...

Asszony: (Leinti a kezével) Na, na, lassabban a festtel!

Minya: (Szelidebben) Hallgass rám! Ne szaporítsuk a semmi beszédet. Kivándd le, a jó Istenre kérlek.

Asszony: Hová gondolsz, bolondos uracs-kám? Akkor mi lesz a két tehénnel... meg a lovakkal... Hát a malaccal! Hee? Megint maradjunk a szegénységben s együk az örökös vizlevest?

Minya: (Letérdepel) Szent igaz, amit mondasz, de nézd, ilyen fizumiskával nem léphetek ki a házból. Halálra kacagnák magukat az emberek. (Könyörögve.) Aztán, ki hívna el munkára ilyen figurát? 'sze a munkások se dolgoznak... Csak rajtam röhögének.

Asszony: Már pedig abból nem lesz semmi. Így a harmadik kívánsággal gazdagságot kérnek... S akkor magunk urai lennénk. Nem szorulnánk a mások kényére-kedvére...

Minya: (Kiegyenesedik) Beszélhetsz tőlem akármit! (Határozottan.) Vagy lekivánod, ha szeretsz egy cseppet... Vagy elbujdosom világgá!

Asszony: (Mint, aki nem hiszi) Dehogy bujdosol, édes uracs-kám.

Minya: Amit mondtam, megmondtam. (Nyul a kalapja után, nyakába akasztja az üres tarisznyát, amit bejövetkor a kezében tartott, Indul. Az ajtóból visszanez, némán, csendesesen.)

Gyötrelmes szünet.

Asszony: (Megindultan, későre.) Jaj, Minya lelke! (Átöleli.) Inkább visszakivánom ezt a csunya kolbászt a lábosba... De ígérd meg, hogy ezután nem leszel olyan éhletesen „tepelák marci”.

Minya: Igérem és szentül fogadom!

Asszony: Na, te csunya portéka, mars a lábosba. (Ügyesen lekapja; közönség felé a kolbászra mutatva.) Na, de most rajtad töltöm ki a mérget: úgy megsütlek, hogy... (Oldalt Minyán téved a tekintete, aki bambán mered a kolbászra.) Minya!

Minya: (Majd hanyat esik az ijedségtől.)

Asszony: Fát a tűzre, egy, kettő! (Hamiskásan.) Ilyent még Herkó Páter se eszik tudom!

Függöny. (Toldalag.)

A vadászkastély titka

Regény

Irta: Fábrián Gyula

HETEDIK FEJEZET.
Vacsora a kastélyban.

— Pompás — mondta fogvacogva Korcsog. — És mi van a várral? Cindernyuf erőddel? Még most is őrzik a halottak?

— Dehogy őrzik! A vár leégett! Pörig égett. Hiszen, ez természetes. Ez ugy szokott lenni.

— Persze, persze, hogy persze! Ez a szokás! Gondolhattam volna. Most már reménylen, vége van a mesének és én letehetem a sapkámat.

— Vége a mesének. Leteheted a fejfedőt.

Korcsog megkönnyebbült sóhajtással tette maga mellé a sapkát. Tamás álmodozva bámult a gyertya melán sercegő lángjába.

— Te Korcsog! Ez a mi kastélyunk is hasonlít Cindernyuf várához. A külső falán milyen hegyes lőrésék vannak vágva. Mit gondolsz? Nem lenne az szép és stilszerű, ha mindegyik lőrésben egy halott katona állna, merev tekintetét előre szegezve, puskáját előre tartva — védelmezne bennünket, az erődítmény urait. Azt hiszem, hogy senki sem merészkednék a kastély közelébe jönni, ha látná, hogy milyen diszorség virraszt álmaink fölött.

Korcsog újra a fejébe huzta a sapkáját nagy hirtelen és rekedt hangon szólt rá társára.

— Megbolondultál, te Tamás? Leszámitva azt, hogy butaság az egész, mondd, kérlek, honnan veszel te legalább tizenkét afrikai halott legionáriust? Talán rendelsz Cindernyuf várából, ahonnan jégbehűtve küldik el neked utánvétellel ezeket a kisérteteket? Mintha bizony Cindernyufban raktáron tartanak ezt az árut! Még jég sines Afrikában, hát még kisértet.

Tamás esőkönyös volt.

— Halott katonákat, persze, nem tudunk szerezni. De látod, már egyszer elővarázsoltam Konrád herceg alakját és ez éppen ugy megfelelt a célnak, mint Lezsoni halott katonái. Ugy-e, hogy keresztül lőtte a vén erdész, mint a pinty!

— Jójó! Dehát mit gondolsz magadban!

— Hát azt, hogy a ruhás kamrában anynyi bunda, kalap, süveg van, fegyverben is bővelkedünk, ezekből vajmi könnyen összeállíthatjuk a „halál-légiót”! Ez az én eszmém.

— Eszméd?! Igen, de rögeszméd! — jajgatott szegény Korcsog. — Borzasztó! Ez az ember itt nyulgerincet eszik és ilyen számárságon töri a fejét! Te madárijesztőket akarsz a lőrésbe állítani?

— Olyasmire gondolok!

— Hát, tisztára megbolondultál, ha te ezt megcsinálod. Ilyet nem lehet még olvasni sem. Ha valaki ilyen számárságot csinál, vagy ezt még csak le is írja, hát azt a regényírókat becsukják! Becsukják, kenyéren és vízen tartják életfogytiglan. Senki sem hinné el ezt a históriát!

— Csak lassan a testtel — mondta Tamás fagyos nyugalommal — azt, aki az én kalandjaimat megörökíti, nem fogják becsukni. Miért is tennék? Hiszen, én a pornói erdő vadászkastélyának lőréséhez csak bábukat akarok állítani. Mi ez ahhoz a meséhez képest, amelyikben lőrésenként valódi kisértetek, igazi halottak szerepeltek? Ha azt a regényírókat nem csukták be a meséje miatt, sőt még pénzt is fizettek neki azért, mert leírta, miért esuknák be azt, aki a pornói kastély titkát fogja leírni?

— Jajj ne beszélj! Ne beszélj! Szétszakad a fejem. Már azt sem tudom, hogy egyáltalában igaz-e vagy csak mese, hogy én itt ülök, mint ujdöső és hallgatom a saját dörtenetemet mint kisérteties regényt előadva? Talán én magam is csak min szellem ülök itt ebben a kisértetek várában, ami alatt testem ott nyugszik az árvaház vaságyában, csak álmodik arról, hogy agyonütöttem a Csinos szamarát és most Cindernyuf erődjében várom az arabok támadását? Már egészen megzavartam.

— Igyál egy pohár vizet, majd magadhoz térsz. Most pedig ideje, hogy lefeküdjünk. Holnap majd meglátjuk, hogy mit tehetünk?

(Folytatás a következő)

DON GITÁROSZ, DON GUNÁROSZ

Büszke spanyol volt don Gitárosz, még büszkébb spanyol don Gunárosz. Dehogy is nézett volna a lába alá egyik is, amikor sétált. Majd a csillagokat verte az orra mindkettőnek. Hát, persze, hogy amint szembetalálkoztak, don Gitárosz

agyon is szurjanak? Majd adok én neked! Olyait ordított, hogy don Gitárosz ijedten hőkölt hátra.

Olyan alaposan hátrahőkölt, hogy egy szénaszekér is elmehetett volna a két vivó között... Ebben a pillanatban vette észre egy rendőr, hogy a két büszke spanyol micsoda utcai rendzavarást követ el.

véletlenül rálépett din Gunárosz sárgacsizmás lábára.

— Hah! Ez sértés Vért kíván — kiáltott fel don Gunárosz. Azzal se szó, se beszéd: kardot rántott a két büszke spanyol, hogy vérrel mossa tisztára a becsületét.

A két kard keresztelte egymást... don Gitárosz és don Gunárosz a szemét is kimeresztette, úgy várta mindegyik a másik támadását.

Először don Gitárosz támadott. Gondolta magában: ha már ráléptem a lábadra, az az igazság,

Közéjük vetette magát, mert hát „rendnek muszáj lenni”, még Spanyolországban is... Hanem rosszul járt szegény. Mert akkorára magához tért don Gitárosz is, a két büszke spanyol egyszerre dőött egymás felé... és óh jaj, a két hegyes kard egyszerre furódott a rendőr kabátjába, aztán egy kicsit a bőrébe... és a rendőrön keresztül érte don Gitárosz kardja don Gunároszt, don Gunárosz kardja don Gitároszt. Egymáshoz voltak szegezve mind a hárman.

No, de áldott szerencsére nem esett nagy kár sem a rendőr, sem a két büszke spanyol egész-

hogy keresztül is szurjalak!... És keményen szorongatni kezdte don Gunároszt.

ségében... A rendőr, amint a kardot kihúzták belőle, úgy elszaladt, mintha a szemét vették volna ki. Megfogadta, hogy tőle ugyan ölhetik egy-

Hanem don Gunároszt sem a golya költötte. — Mi? — gondolta, — ráléptek a lábamra s még

mást ezentúl a büszke spanyolok, nem dugja közéjük az orrát. Don Gitárosz és don Gunárosz

pedig, becsületük meg lévén foltozva a lovagiaság szerint, meglegették karimás kalapjukat, ud-

variasan elbucsuztak egymástól s azzal ment egyik jobbra, másik balra. Az orrukat persze még magasabban hordták, mint eddig.

Elek nagyapó.

A Cimbora barátai

Február hó folyamán a következő buzgó előfizetők szereztek új hiveket a Cimbora számára:

Klein Imre
Kiss Endre
Havranek Bözsike
Ákos Eszter
Kovács Illés és Endre
Hammer Gusztáv
Cstóry Bence
Gémes Elvira
Hadady Lajos
Emőd Laci
Grosz Izabella és Éva
Imich Tibor
Baracs Anikó
Augsburger Pista
Horváth Finci
Br. Deregh Attila
Schiffer Ernő
Illés Oszkár és Pál
Komos Jancsi
Fischer Béla
Dery Erzsébet
Gutwillig Ervin
Hausmann Ödön
Gaál Karcsi.

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy szép, értékes ifjúsági könyvet. Akinek neve dült betűvel van szedve, az egynél több előfizetőt szerzett. Ezek az előfizetők természetesen annyi könyvet kapnak, ahány előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimarad, kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek ajánlatára fizettek elő.

A „CIMBORA barátai“-nak február havi sorsolását a mai napon ejtjük meg és annak eredményét március 10.-iki, 7. számunkban tesszük közre.

MI UJSÁG?

A távolba-írásról. Röviddel ezelőtt az a hír járta be a világot, hogy egy Lyonban leirt közleményt eredeti kézírással megtáviratoztak Párisba. Ezt csak első kísérletnek tartották, amelynek a használhatóságát később a forgalom számára általánosítani akarják.

A kézírások és rajzok távirati uton való átszármaztatása azonban már fel van véve a francia táviróüzembe. Eleinte csak a következő városokban használják: Páris, Bordeaux, Lyon, Marseille, Nizza, Strassburg, míg egyéb városok ezután következnek.

A táviróintézőség a távolba való autogramközvetítést Belinogramnak nevezi, mert Belinnek hívták a feltalálóját. A távautogram kézbesítése a következőképpen történik: A hivatalban odaadnak a küldőnek egy cédulát, mely három mezőre van felosztva. Az íráshoz különleges tintát használnak, amely nem szárad meg azonnal. Az írást gumilakkal szórják be. Bizonyos idő múlva eltávolítják az írásról ezt a gumilakkport. A lapot most egy forró lemezre teszik, a gumilakk olvad és email módjára von be minden tollvonást.

Az egész írást most ráteszik egy 10 cm. hosszú és 150 mm kerületű hengerre. Ezt a hengert egy csavar forgatja úgy, hogy tengelye körül egy másodperc alatt egyszer megfordul. Hét perc alatt az egész írás ezen a módon keresztülmegy egy ironhegy alatt, amely az írás átvitelét egy mikrofonnal közvetíti. Ez az írón úgy van megerősítve egy vékony, rugalmas lemezen, hogy a lemez visszafordításakor bezárja az áramkört akkor, amikor keresztülmehal az írásjeleken, a betűkön; ha azonban üres papíron halad keresztül, akkor megszakad az áram. Minden írásrészt, aszerint, hogy milyen helyzetű és milyen kiterjedésű, automatikusan adnak tovább bizonyos meghatározott jelekkel, melyek a Morse-jelekhez hasonlítanak.

Ezeket az áramzárásokat és nyitásokat a felvevő helyen egy olyan eszközzel veszik fel, amely azt fényjelekké változtatja. Ez az átváltoztató eszköz nagyon érzékeny galvanométerből áll, amely egész könnyű tükröt hord. Ha a készüléken áram megy keresztül, a tükröt úgy forgatják, hogy egy ellenzőn át egy dobra verődik. A dobon lévő lencse gyújtópontján brómeziüstpapír van, amely megvilágosodik, ha áram van jelen. Ha a készülékben nincs áram, akkor a tükrő a fénysávot más irányba vetíti, úgy hogy a fényképező papír fénytelen marad. A papír más egyéb fénynyel szemben teljesen védve van. Csak a készülékből jövő fény érzi egy csövön át a felületét és meghagyja nyomait, amely a papír előhívása alkalmával látható lesz.

Hogy az írásjeleket és rajzokat a készülék pontosan adja vissza, ahhoz szükséges, hogy a küldő és a felfogó dobja egyforma gyorsasággal mozogjanak. Ennek a módja már megvan, s így lehetséges, hogy minden felvett pont a megfelelő helyzetben kerül a felvevő kezébe.

A KIS KOLDUS

Irta: ÖSZ RÓZA.

Sivít a szél, a téli szél.
Száguld a pusztára.
Síró madár, étlen, fánya,
Rászáll egy faágra.

Csirip, csirip, mint a koldus,
Csendben panasolja,
Hogy nem volt ma reggelije.
Ebédrevalója.

Ne keseregj, kis madárka!
Igy szól egy kis lányka.
Jöjj el hozzám! Beteszlek én
Meleg kalitkába.

Csirip, csirip. — így felel most
Az éhes madárka —
Inkább halva temessetek
A fagyos határba!

Itt daloltam a tavasszal,
S napsugaras nyárba,
Érdő, mező az én hazám,
Nem a meleg zárka.

Megsajnálja a kis leány,
Morzsát szór a földre,
S szegény kicsi madárkáért
Hullva hull a könnye.

(Felőr.)

KORÁNKELŐ KATINKA

Irta: BODONYI NÁNDOR.

Sarkantyus taraju Kakri kakas kora halálban kukorikolni kezdett odakint a kakas-ülön:

— Kukorikul! „Ki korán kel, aranyat lel.”

Meghallotta a Kormos kandur, Bekukkantott Katinkához s így dorombolt a fülébe:

— Kelj fel, kelj fel kis Katinka! Ki korán kel, aranyat lel . . .

Katinka megdörzsölte szeméit s azt mondta:

— Anyukám, én fölkelek. Anyukája csitította:

— Korán van még, kis leányom. Aludjál még Csöppikém. Kis leánynak aludni kell, hogy nagyot nőjjön.

— De én korán akarok kelni.

— Miért akarsz te korán kelni Tubuskám?

— A Kakri kakas azt kukorékolta, hogy: „Ki korán kel, aranyat lel . . .”

— Óh, óh, babuskám! Aki azt az aranyat elvesziti, föl se kelt még . . .

De a kis leány nem engedte magát lebeszélni. Fölkelt, felöltözködött, kiment a konyhába.

— Mit csinálsz most ilyen korán kis leányom? — kérdezte az anyukája — a többi kis leány még mind aluszik . . .

— Segitek a Mari szakácsnének törülgetni. Lám, a múltkor is segítettem neki.

— Jaj, de a Mari szakácsnének más dolga is lesz.

— Mi?

— Annak ki kell mennie a piacra, bevásárolni; különben nem lesz ebédünk.

— Nem baj, Én is kimegyek vele.

— Messze van az, kis leányom . . .

— Ha messze is, mit bánom én?!

— Elfáradsz majd, tubuskám . . .

— Az se lesz baj, anyuskám!

Mit volt mit tenni? A szakácsné egyik kezébe fogta a káros kosarat, anyuka pénzt adott neki; a másik kezével fogta a kis csöppiség Katinka kezét s elindultak szépen, kettecskén ki a piacérre.

Hej, a piac! . . .

Templom körül tágas téren.

Jaj, ni, mennyi ember, kérem! . . .

Körös-körül sok a sátor,

Sátorok közt szűk sikátor.

Sikátoron szaladó.

Sok, sok vevő, eladó . . .

Szítás, órás, köteles.

Mind, mind a vevőre les . . .

Szabó, cipész, csizmadia,

Mind vevőt vár, uram fia!

És a vevő kényesen

Alkuszik is fényesen.

Polcon, rudon, szegen, kinn-benn:

Mennyi áru, mennyi minden!

Egy rakáson ennyit mint a . . .

Sohsem látott még Katinka!

Amodébb meg szerte-szét,

Amerre az ember lép.

Kalarábé, sárga-répa,

Borsó, hagyma, — egész véka!

Még amodébb, nagy halomba

Káposzta-fej, mint a bomba . . .

Jilva-gomba, meg csiperke.

Élő liba, ruca, csirke.

Finom, rántani való . . .

És ez mind, mind eladó!

Volt hát miben válogatni bőven. És a Mari szakácsné válogatott is, meg vett is szépen. Amit megvett, kijezette s a kosárba bele tette.

Kis Katinka mindenütt nyomában volt. Alig győze nézni a sok látnivalót.

Mikor a szakácsné végzett a bevásárlással, indultak szépen, kettesben hazafelé.

A szakácsné egyik karján a teli karos kosár lógott. A másik karján a kis Katinkát vezette.

Már jókorát gyalogoltak hazafelé, amikor a Mari szakácsné azon veszi észre a dolgát, hogy a kis leány nagyon huzatja magát a kezínél fogva.

Elfáradt-e, mi-e? Kereste az okát. Végignézett a kis leányon.

Hát uramfia, mit látott?!

A kis leány egy pár kirántani való csirkét cipelt a jobbkezeiben, amíg a balkezeivel a szakácsné jobbkezeit fogta.

Mari szakácsné nagyot kacagott:

— Hát maga mit hurcol itt Csöppikém!

— Ezt ni, — felelte a kis leány, s mutatta a két csirkét.

— Hol vette, lelkem?

— Ott a piacon.

— Kifizette az árát?

— Nem.

— Jaj, babuskám, akkor ez nincs rendjén, hogy jutott mégis hozzá?

— Találtam.

— Hol?

— Ott a földön feküdtek.

— Ejha! Maga koránkelő Katinka! Ugy látzik, maga arany helyett egy pár kirántani való csirkét talált ma...

— Igen.

Aközben hazaértek.

A szakácsné nevetve mesélte el a dolgot anyukának.

Hanem aztán apuka is beleszólt a dologba:

— Ami másé — nem Tamásé. Azt a csirkét vissza kell vinni a gazdájának.

Félóra múlva azzal jött vissza a szakácsné a piacról, hogy nem találja a csirkék gazdáját. Oszlik már a piac. Valószínű, hogy a csirkék gazdája is eltávozott már.

Nem oda Buda! — szólt apuska, — annak a tulajdonosnak kára van. Azt a kárt meg kell térítenünk. Ide vele azokkal a csirkékkel!

Azzal fogta az egypár csirkét s felballagott velük a rendőrkapitányságra.

— Uram! — szólt apuska a rendőrkapitánynak, — egy pár csirke került hozzám tévedésből. Az árutak tejfzetem. Ha keresi a gazdájuk, kérem neki átadni. A csirkék felett pedig én rendelkezem...

*

A városi szegényház lakói el nem tudták gondolni aznap, hogy az ő rendszeren megszokott egyszerű szerény ebédjükhez honnan került a kirántott csirke.

(Budapest.)

AZ ÓRIÁS RÉPA

Apró unokáinak meséli: *Elek nagyapó.*

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy igen szegény ember. Egyszer, amint ott ült a buskemence padkáján, elgondolkozott, tűnődött a szegény ember, aztán mit gondolt, mit nem, egyszerre csak nagyot ütött a térdére.

— Ej ha, — mondta — mire jó ez a padka? Arra, hogy itt üldögéljek? Jó erre a szék is. — Jó ám. Hadd látom valami hasznát ennek a padkának. Tovább úzte-füzte a gondolatját a szegény ember s abban lyukadt ki a gondolatja, hogy felszántja és beveti a padkát.

Nesza, hamarosan csinált egy kis faekét, abba belefogott két szarvasbogarat s egy-kettőre fel volt szántva a padka.

No, de mit vessen belé? Nem volt ennek a szegény embernek a házában sem buza, sem árpa, sem zab, de még kukorica sem volt. — mit mondok, még bab sem volt. Ej, ej, mit vessen a padkába! Addig keresgélt, amíg egy répamagot talált. Egyetlen egy magot. Hisz ez éppen elég volt, de belevetette a felszántott padkába s nagyot fohászodott utána: Ó, Uram, áldd meg az én munkámat!

Hiszén, ha fohászodott, meg is hallgatta az Isten: akkora répa termett a padkában, hogy a szegény ember nem tudta kihuzni. Hívta a feleségét:

— Jere, asszony, kapaszkodj belém, én húzom a répát, te húzál engem, majd csak kijön ez a ménkü nagy répa.

Huzta, huzta a szegény ember a répát, szegény embert a felesége, de bizony meg sem mozdult a répa. Akkor egyszerre odament az egy lábú nem tudom micsoda-kicsoda, huzta az asszonyt, az asszony az embert, de bizony a répa meg sem mozdult. Most jött a kétlábú, huzta az egy lábút, egy lábú az asszonyt, asszony az embert — hiába. Hej, Uram, Teremtőm, mi volt itt! Sorba jöttek egymásután: három lábú, négy lábú, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tízlábú, ezek mind egymásba kapaszkodtak, akkor aztán csak kibillent az óriás répa a padkából, de úgy kibillent, hogy abányan voltak, mind hanyat vágódtak.

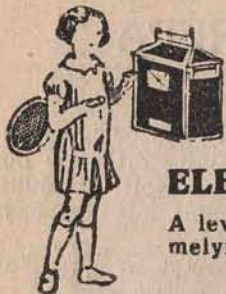
Mindjárt meg is osztottak a répán. A tízlábúnak jutott tíz szekér répaszelet, a kilenc lábúnak kilenc szekér, a többinek annyi szekérral, ahány lába volt. Mert hogy a szegény embernek csak két lába s a feleségének is csak kettő volt, nekik csak négy szekérral jutott.

— No, — mondt a szegény ember, — ezért ugyan felszánthattam, bevethettem a padkát, ha csak négy szekér répa maradt nekünk. Ne félj, padka, nem szántlak fel többet!

Azzal leült a padkára s még ma is ott ül, ha meg nem halt.

Igy volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levélírás igen fontos szabalya: hol melyik évben, melyik hónap hanyadik napjan kelt a levél

Lőrincz Laci, Nagyvárad. Te is a sok tanulivaló miatt hallgattál oly sokáig, s a karácsonyi bizonyítványoddal még sem vagy megelegedve: 7-esed van a román nyelvből. Várom a husvétii beszámolót: hiszem, egészen megjavul a bizonyítványod. — Molnár Beatrix, Barót, Háromszékmege. Örvendek az örömednek: szaporodott a könyvtárad a rejtvénymegfejtésért nyert könyvvel. Szívből kívánom, hogy sok-sok könyvvel szaporodjon a könyvtárad, mert nem mondhatom elégszer: a jó könyv a legjobb barát. — Gyergyai Ferencz, Kolozsvár. Igen örül „Cimbora nagyapó” a bemutatkozásodnak. Még csak hat éves vagy s már olvasod és sürgeted a Cimborát, hogy minél hamarább olvashasd. Remélem, Árpád bátyáddal egyetemben szorgalmasan irtok levelet. — Suta Janika, Sárköz, Szatmármegye. Ajánlott levélben küldted el a megfejtést. Drága mulatság ez, Janika. Elég lett volna erre levelezőlap is. Természetesen, legjobb, ha borítékban küldöd a megfejtést s egyuttal levelet is irtsz nagyapónak, hadd ismerkedjünk meg közelebből. — Texe Aranka, Tövis. Szinte, szinte úgy történt, hogy Budapest felé utaztamban ki kell szállnom Tövisen s bevárom ott egy másik vonatot, s épp az napon, amikor te a leveledet irtad. Azahogy nem irtál levelet, csak rejtvénymegfejtés volt a borítékban. Levelet várok!

Barabás Magdus, Ketesd. Nemesak a sorvezető, de a hangulat is befolyással van az írás szépségére. Meg vagyok én elégedve ezzel a leveleddel is, mert tartalmaz: két jó rejtvény van benne. — Grünfeld Pista és Ági, Nagypárad. Elfelejtétek ráírni: a borítékra a nevet, s mégis megkaptam a leveleteket, mert a postás bácsi gondolta, hogy Kishacsonba ki másnak írhat levelet Grünfeld István és Ági. Szóval, igazatok van: Nagyapót mindenütt megtalálja a levél. Az apáknak azonban mindig igazuk van. Igaza volt a te apakádnak is, amikor megbüntetett, mert a

Cimbora miatt nem tanultad meg a leckédet. Viszont dicséretet érdemelsz, hogy már eddig három előfizetőt szerzeztél. Jól teszed, ha ezután egyenest a kiadóbácsinak jelented be az új előfizetőket, mert így könyvjutalomban részesülsz. Apukád levelére külön válaszoltam. — Lengyel Lacika, Királyhelmec, Szlovenszkó. Nagy volt az örömed, amikor megkaptad az előfizetésért járó könyveket. Szaporitom az örömedet az üzenettel: sorra kerül a rejtvényed. — Karton Nusika, Szilágy-nagyfalu. Csak irtál szorgalmasan nagyapónak, Nusika, mert már is látom, kezd javulni az írásod. Milyen örömed lesz majd, amikor magad is láod s mondhatod: Szép az írásom! — Farkas Pál, Nagypárad. Öt hétig voltál fekvő beteg s ahogy felkeltél, első dolgod volt levelet írni nagyapónak. Szeretettel látlak unokáim seregében s ugyancsak szeretettel várom további leveleidet. — Puskás Zoltán, Ditró. Tulágon szerény vagy, ha magadat tartod a legrosszabb levélírónak a Cimbora táborában, hisz most is jó hosszú levelet irtál s jószívűségre vall, hogy felajánlod a 25-ik számot valamelyik olvasótársadnak, mert neked két példány van abból. Ime, jelentkezék nálad, akinek ez a szám hiányzik. Azt még nem tudom, hogy folytatom-e a Három gyerek s egy kutyácska történetét. Talán. Bizony, ha kis Márta hugod szerezne levelet inni, csak rajta! Ocsike címe: Benedek István, Budapest, IX. Lónyay-utca 18-a. Valószínű, hogy a nyáron elmegyek Gyergyószénmiklóra s ha szorgalmasan irtsz nekem, értesítelek ottlétemről. — Kopeckzy Béa, Homoród, Nagyküküllőmege. Örvendek, hogy megkaptad az ajándékkönyvet. Biztasd az öcsédet, hogy ő is irtjon nagyapónak. — Peterfi Elek, Nagypárad. Szorgalmasan olvasod a Cimborát és sokat tanulsz belőle. Csudálom, hogy csak az 1. számot kaptad meg, holott a barátaid megkapták a 3. számot is. A kiadóbácsi pótolja s egyben kívánságodra József bátyád nevére a te nevedre írja át a Cimborát. — Millitz Magda, Kolozsvár. Megkaptad a megfejtésért és az előfizetésért járó könyveket. Szépen gyarapodott a könyvtárad, képzelem, nagy volt az örömed. Meg is érdemeled ezt te szép, tiszta és helyes írásodért. Rejtvényeid sorra kerülnek. — Kovács Laci, Érbogyoszló. Máskor Adél irt, de ő most Nagyváradon van, a református internátusban, ahol első polgárista. most meg te irtsz. Jól van ez így. Csak irtál szorgalmasan s majd meglátod, hogy mint megjavul az írásod. — Benda Mária, Beregszász. Szép nagy levélpapírod van, de csak egy oldalt irtál tele, azt is rejtvénymegfejtéssel. Hej, ha nekem ilyen

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

HÁPHÁP URFI S CSIPCSIKE KISASSZONY

— Szép kisasszony, ha meg nem sértem,
Vezetője leszek a jégen.
Szólt Hápháp urfi; s Csipcsike,
Az aranyos szép kis csibike,

Sokáig magát nem kérette:
Kezét a Háphápéba tette.
Mint a gondolat úgy repültek,
S míg mások százszor elterültek
A síma jégen (óh, mily szegyen!)
Ők csak repültek, öröm volt látni,
Pályadij bár nem volt kitűzve,
Hápháp ur akár a tűzbe,
Sőt a vízbe is elrohanna,
S csak volna pénze, mit nem adna,
Ha felszállhatna, fel a légbe,
Annál is feljebb, fel az égbe.

A szeme ott jár fenn az égen,
S haj, nem veszi észre, hogy a jégen
A halászok léket vágta — —
Hápháp urfi tovább vágta — —

S óh, nagy ég! Itt a lék!
És legottan belepottyán
Csipcsike, s kicsibe
Múlt, hogy vele Hápháp nem esett bele.
S amennyi Hápháp mind összeszaladt,
S egyesülten, lelkesülten
Kihúzták szép Csipcsikét,
S nem kell nagyapónak
Sem máma, sem holnap
Folytatni a versikét!

(Kisbaczon..)

E—ó.

szép, nagy levélpapírosom volna! Bizony irtam volna legalább egy oldalnyi levelet. — *Hompola Tibor és Ákos, Draganesti, Bihar megye.* Igen örövendek, hogy tul vagytok azon a csunya betegségen s lassanként pótolhtjátok az iskolai mulasztást. Ami a késedelmes előfizetést illeti, bizonyosan a kiadóhácsi is méltányolja a mindnyájunkkal közös pénztelen állapotot. Minthogy nem hoztam Pestre a helységnéviárt, következő leveletekben közöljétek velem Draganesti magyar nevét. — *Barabás Magda, Ketesd.* Kellemesen csálódtál, mert a leveled február 10-én már Budapestre is megérkezett, Kisbaczont megjárván előzetesen. Azt jól gondoltad, hogy részt veszek unokáimnak örömében, bánatában s hogy e gyarapodáshoz hozzájárult a Magyar Mese- és Mondavilág is. Olvasás, festés, kézimunkálás — csupa szép foglalkozás. Nagy az örömem benned. — *Berezky Böske, Jani és Gizike, Nagypárad.* Soha nem tudsz ránni az olvasásra, s nemcsak magadnak olvasol, de öcsédnek és kis hugodnak is olvasod a meséimet. Ennek igen örövendek s szeretettel várom további leveleidet. — *Hartmann Katóka, Nagypárad.* Hat hétig feküdtél a járvány-

kórházban, mégpedig skarlátban. Hála Istennek, hogy szerencsésen megszadt ez az alattomos betegség. A hiányzó számokat pontosan jelöld meg s egyenest a kiadóhivatalban reklamáld meg, mert most nagy kerülő uton jut hozzám a levél. — *Schuster testvérek, Kassa.* Levelet, levelet, ne csak megfejtést! — *Katzender Sanyi, Nagypárad.* Ugyanezt üzenem neked is. — *Nagy Jenő, Csap, Szlovenszkó.* A kiadóhácsi közölte velem, hogy az előfizetők szerzéséért járó könyvet megküldte s eddig bizonnal megkaptad a félévi előfizetésért járó két könyvet is. Annak igen örövendek, hogy kitünő tanuló vagy s remélem, kitünő leszel a levélírásban is. — *Konopászek Magda, Gyéres.* Levelet, levelet! — *Polyák Katóka, Szinéváralja.* Most találkozom először a neveddel, tehát levelet várok. — *Czirják László, Nagyenyed.* Valószínűleg amiatt nem kaptad meg az egész évi előfizetés ellenében járó könyveket, mert nem küldtél 10 lejt postaköltségre. Egyébként leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak. A jó meleg szobával igazán jót kívántál, mert Budapesten is retentő hideg volt. — *Máthé Borcsa, Marosvásárhely.* Örövendek az örömednek. Majd szá-

molj be, hogy tetszetek-e a könyvek. — *Gub Bözsi, Márta és Ibolyka, Geges, Kisküküllőmegye.* Minthogy betegeskédél s gyengeséged miatt ez évben iskolába sem járhatsz, rövid levéllel is megelégedtem volna, bár igen jól esett olvasnom leveledet, melynek minden sorából meleg szeretet árad felém és nagyanyóka felé. Mondanom se kell, hogy kívánságodat teljesítem. — *Grosz Böske, Rimaszombat.* Csak fejtegesd szorgalmasan a rejtvényeket s majd rádmosolyog a szerencse. — *Kernáts András, Nagypárad.* Bár a határidő után jött a beszámoló, kivételesen közlöm. Hiszem, a kiadóba is vár az előfizetés megújításával, méltányolván az általános pénztelenséget. *Kernáts Médi, Nagypárad.* Most már te is tudsz írni, tehát írd nagyapónak, jól tetted, s csak írd ezután is. Azt a haszontalan mandulát pedig tavasszal vedesd ki, mert sok baj okozója. — *Jász Veronika, Eperjes.* Írtam a kiadóba, hogy küldje a könyveket, mert szeretnéd már olvasni azokat. Remélem, már megkaptad s el is olvastad. — *Weisz Klári, Ujlak.* Most tanulsz magyarul írni s első dolgod, hogy levelet írd nagyapónak. Nem is képzeld, hogy milyen nagy örömet szerzettél első leveleddel. A könyvek dolgában leveledet továbbítottam a kiadóba. — *Barabás Magdus, Kétesd.* Valóban, te nem panaszkodhatsz: egyszerre három könyvet kaptál, mégpedig diszkötésűt. Kettőt az előfizetés ellenében, egyet a rejtvény megfejtésért. Messziről is látom a nagy örömedet s bizonyosan te is látod, hogy veled örvendek. — *Vitos Sándor, Gyorok, Aradmegye.* Évek óta olvasója vagy a Cimborának, s most írod az első levelet, megköszönvén azt a sok-sok

kellemes órát, mint meséimmal szereztem neked. Betegség és sok tanulni való: bizony, ez elég ok még egy székely fiúnak is arra, hogy ne írjon, de mert a betegségen túl vagy, remélem, még a sok tanulni való sem akadályoz meg a szorgalmas levélírásban. — *Sólyom Dénes, Kassa.* Úgyesen írtad meg a három testvér és a bika meséjét, s bár azt a mesét nagyapó is megírta *Bolond Istók* cím alatt hosszabban, ez nem változtat a te munkád érdemén, mert látszik, hogy az en mesétől függetlenül írtad meg. Csak gyakorold magad ezután is ilyenformán e fogalmazásban. — *Bucsinszky Erzsébet, Nagymihály, Szlovenszko.* Ha irigy természetű volnék, irigyelném édes apád szép és nagy levélpapírját, de azon csodálkozom, hogy nem kaptál kedvet tele írni ezt a levélpapírost. Megelégedném, ha félig írnod is tele. No, majd meglátom. — *Schwarz Miki, Szatmár.* Mennyi mesés könyved van még három évi Cimborá is bekötvél! Nem fogysz ki egyhamar az olvasnivalóból. Ha sajnálsz, hogy rég nem írtál nekem, ezen lehet segíteni: írd szorgalmasan, én pedig, mondanom se kell tán, minden leveledre válaszolok. — *Székely Ágnes, Arad* Örvendek, hogy te is tettél a könyv, de még annak is, hogy megkezdted a levélírást, vagyis nem elégszel meg a rejtvénymegfejtések beküldésével. Azt már látom, hogy komolyan foglalkozik veled valaki, mert helyesírás dolgában kifogástalan a leveled.

Csehszlovákiai előfizetőinkhez!

A Cimborá kiadóhivatalának Csehszlovákiában a *Szlovák Általános Hitelbank kosicei* (kassai) fiókjánál van számlája, amely számla javára az előfizetési díjakat cseh koronában az alábbi pénzintézeteknél lehet befizetni:

- Banska-Bystrica:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Beregsas:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Dun.-Streda:* Dunaszerdahelyi Bank.
- Hlohovec:* Galgóczi hitelintézet.
- Komarno:* Általános Hitelbank.
- Kral-Chlumec:* Bodrogközi Bank r. t.
- Lucenec:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Michalovec:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Mukacevo:* Beregmunkácsi Bank r. t.
- Nitra:* Nyitrai Takarékbank r. t.
- Nove-Zámky:* Érsekújvári Népbank r. t.
- Presov:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Rim-Sobota:* Rimaszombati Bank.
- Roznava:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Sahy:* Hontmegyei Népbank.
- Sevljus:* Nagyszőlősi Hitelintézet.
- Somoryn:* Somorjai Hitelintézet.
- Sp. Nova Ves:* Szepes-Iglói Hitelbank r. t.
- Tiacevo:* Máramarosi Általános Hitelbank fiókja.
- Tornala:* Tornaljai Hitelintézet.
- Uzhorod:* Szlovák Általános Hitelbank fiókja.
- Felky Kapusany:* Nagykapusai Hitelbank r. t.

A
legtartalmasabb
legnemesebb, magyar-
nyelvű kézimunka-
ság a

Tündérujjak

Megjelenik havonként egyszer

Félévi előfizetési ára:
Romániában 300 Lei
Csehszlovákia 66 Kc.

Az összeg
előzetes bekléése ellenében
szállítja az

Aesopus lapkiadó és könyvterjesztő

Satu-Mare—Szatmár

A január havi rejtvények megfejtése.

1. szám. Pótlórejtvény: Fábrián Gyula. Névrejtvény: Táblabíró.

2. szám. Számrejtvény: Minden Istené, csak a bűn a mienk. Névrejtvény: Elek nagyapó.

3. szám. Rejtett nevek: Laci, Kató, Sári, Sanyi, Elemér. Szórejtvény: Niagara. Pótlórejtvény: A gyermek és a szívárvány (Arany János).

Megfejtették: Bagoly Béla, Székely Agnes, Körmóczky Zolika, Piller Boby és Zsiga, Tunyoghy Barna, Böszörményi Sándorka, Fodor László, Szegedy Gyurika, Huszár Marika, Lengyel Lacika, Makkai Sándor, Kovács Sanyi, Resatkó Bandi, Kovács Katalin, Mártonffy Bandi, Pollacsek Zsuzsi, Bucinszky Erzsike, Karton Nusika, Strömpel Bandi, Mendel Mária, Konopászek Magda, Bereczky Böske, Jani és Gizike, Katzender Sanyi, Schuster testvérek, Barabás Magdus, Kovács Laci, Bendre Mária, Stepunek Baba, Pelcz Mancika, Kovács Sanyi, Kopeczky Béla, Farkas Pál, Lengyel Lacika, Molnár Ferenc, Texe Aranka, Suta Janika, Gyergyai Árpán és Ferenczy Molnár Beatrix, Székely Agnes, Lőrincz Sándor és Laci, Millitz Magda, Czirják László, Polyák Katóka, Máthé Boreca, Gross Böske, Kernáts András, Jász Vera, Barabás Magdus, Vitos Sándor, Bucinszky Erzsébet, Schwarz Miksi, Pásztoky Berci, Mártonffy Bandi, Szeghy Ilonka, Suba Lajoska, Pethő Irén, Rafael Borska, Halász Sanyi, Resatkó Bandi, Nyárádkarácsonyi ref. iskola, Czirner József és Laci, Gross Pali, Kovács Jolika, Csongár Ibolya, Fejérdy Feri és Ibi, Tolcsvári Sárika, Simon Erzsébet és Ilonka, Kezdődy Rózszi, Tamás Béla, Tornallyai Erzsébet, Starmann Sári és Magda.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Fökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Bagoly Béla, Vályulunga: Körmóczky Zolika, Kovászna: Tunyoghy Barna, Margitta: Makkai Sándor, Kolozsvár: Strömpel Bandi, Balavásár: Resatkó Bandi, Kassa: Suta Janika, Sárköz, Szatmár: Kopeczky Béla, Homoród: Kovács Laci, Érbogyoszló: Katzender Sanyi, Nagyvárad: Konopászek Magda, Gyéres: Mendel Mária, Bánffyhunyd.

A magyar család legpompásabb folyóirata az „UJ IDŐK” félévi előfizetési díja Romániában 600 lei, Csehszlovákiában 150 csehkrona. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Vagylánytestvéretek legkedvesebb olvasmánya a „Magyar Lányok”, kiadóhivatalunk utján megrendelhető. Előfizetési díja: Romániában félévre 200 lei, Csehszlovákiában félévre 55 csehkrona. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

FEJTŐRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közölöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

VERSES REJTVÉNY.

Beküldte: Lénárd Laci Ógyalla.

Első betűm mássalhangzó,
Duplán imi sokszor beh jó!
Második betűmre hogy ha éket teszel,
Álló vizet jelent, mit mindenki kedvel.
Harmadik betűvel cselekvést jelentek,
Rossz diák azonban írószernek nézhet.
Negyedik betűt ha utánam ragasztod,
Azt jelenti, amit tenni szabó szokott.
Öt betűm összesen egy hősnek a neve.
Kit Arany Jánosunk csodás versbe szede.

Az egyetlen magyarnyelvű divatlap a „Divatszalon”, mely Budapesten jelenik meg, a Cimbora utján megrendelhető. Félévi előfizetési díja Romániában 270 lei, Csehszlovákiában 58 cseh korona. Az előfizetés díj előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Batanil-Miel (Kisbaczon) u. p. Batanii-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindenemü a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona

Magyarországon 5 pengő.

Jugoszláviában: 100 dinár.

Kiadja: Az AESOPUS lapkiadó és könyvterjesztő Satu-mare A szerkesztésért felelős: Dr. Vajda István

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA

VALOGATOTT MESÉS KÖNYVEK ÉS IFJUSÁGI IRATOK. HÁROM HAVI RÉSZLETFIZETESRE.

MESÉSKÖNYVEK 6—10 ÉVES GYERMEKEKNEK.

I. csoport :

1. *Benedek*: Pajkos Peti huncutkodásai
2. *Benedek*: Pajkos Peti újabb huncutkodásai
3. *Tábori*: Világjáró Péter
4. *Gárdonyi*: Nevető könyv

Egy-egy sorozat, négy szépkiállítású, keménykötésű könyv ára 222 lei.

II. csoport :

1. *Benedek*: Ócsike levelei
2. *Benedek*: Ócsike újabb levelei
3. *Gárdonyi*: Zöld erszény
4. *Tutsek*: Vidám Jankó

HAVI RÉSZLET 74 LEI.

IFJUSÁGI IRATOK 10—14 ÉVES FIUK SZÁMÁRA.

I. csoport :

1. *Fábián Gyula*: A Zöld elefánt
2. *Apar*: Kincses turbán
3. *Szondy*: Barlanghy Balambér
4. *Cooper*: A vörös kalóz

A sorozat, négy szépkiállítású keménykötésű könyv ára 282 lei. Havi részlet 94 lei.

II. csoport :

1. *Smift*: Gulliver utazásai
2. *Fábián*: A fehér Sas
3. *Cooper*: A méhavadász
4. *Apar*: Kincses Turbán

A sorozat, négy albumalaku, keménykötésű könyv ára 429 lei. Havi részlet 145 lei.

IFJUSÁGI IRATOK 10—15 ÉVES LEÁNYOK SZÁMÁRA.

I. csoport :

1. *Fábián*: A kis Mozart
2. *Jeszenszky*: Az új otthon
3. *Ego*: Bodnár Ilus
4. *Tutsek*: Judith

A sorozat, négy szépkiállítású, keménykötésű könyv ára 282 lei. Havi részlet 94 lei.

II. csoport :

1. *Daudet*: A kis Izé
2. *Ego*: Pesti lányok
3. *Tutsek*: Régi emlékek
4. *Jeszenszky*: Az új otthon.

A sorozat, négy albumalaku, keménykötésű könyv ára 429 lei. Havi részlet 145 lei.

Tessék itt kivágni és kitöltve, borítékban beküldeni.
Olvasható írást kérünk!

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ, SATU-MARE

Megrendelem Önöknél a következő műveket .....

A ..... kötetből álló művek ára összesen ..... lei, mely összeg

192.... évi ..... hó .....-tól kezdődően ..... leies egymásután következő

havi részletekben Önöknél Satumaren fizetendő. A szállítási, levelezési és postaköltség engem terhel. A részletfizetési kötelezettség elmulasztása esetén a részletfizetési kedvezmény megszűnik és a könyvek a vételár kiegyenlítéséig a cég tulajdonát képezik. Tudomásul veszem, hogy a szállítás alkalmával az első részletet, csomagolást és szállítási költséget utánvétellel fogják felvenni. Vitás esetben a satumarei járásbiróság illetékes.

Kelt ..... Aláírás* .....

Lakos ..... Utca, házszám .....

* Csak szülő által aláírt rendelést fogadunk el!